

hvorledes det ærede Mindretal kan forlange en fast Skat med et bestemt Procenttal, thi det ærede Mindretal kan dog ikke vide, hvorledes Udsalbet i finansiel Henseende vil blive af de Forslag, som nu ere vedtagne her i Thinget. Den Pengesum, som fordres i Anledning deraf, kan blive højere det ene Aar end det andet, men Mindretallet forlanger en bestemt Sum hvert Aar, uden alt Hensyn til det Variable i Løbsindtægterne. Det synes mig derfor, at der er en Modsigelse i Indledningen til den nye § 48, hvori der tales om Erstatning for det Tab, Statskassen har haft, og den følgende Del af Forslaget, som gaar ud paa at præcisere denne Erstatning til en bestemt Sum; thi af denne sidste Del af Forslaget kan følge, at der baade kan indkomme Mere og Mindre, end der behøves til Erstatning af Afgangen i Løbsindtægten. Det forekommer mig derfor, at der endog er en indre Modsigelse i Mindretallets Forslag.

Aar. Jeg har kun bedet om Ordet for at motivere min Affstemning overfor det Spørgsmaal, som her foreligger, og jeg vil paa Forhaand indrømme, at naar jeg ser hen til Navnene paa dem, der have stillet Forslaget, da er det Mænd, som jeg næsten aldrig samstemmer med, men det er ligesaa bekendt, at jeg ifjor var paa deres Side, som stemte for en Indkomstskat, og da jeg endnu fastholder, at Indkomstskatten er den eneste rigtigste Skat i Fremtiden til dels at afløse foreløbde Skatter, dels at faae en betydelig Indtænkning i vore Løbsindtægter, er det mig klart, at det Hul, som der bliver i Finansierne, ikke retfærdig kan dækkes ad anden Vej end ved en Indkomstskat. Med min ærede Nabo tilhøje, det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), er jeg fuldtændig enig i, at hvis det var 3bde Behandling, hvortil dette Forslag forelaa, kunde man ikke stemme for det, netop fordi det har satflaaet Procenten, men det ærede Medlem har jo bebudet et Ændringsforslag til 3bde Behandling, hvortil jeg vil slutte mig, og som jeg haaber skal blive vedtaget, og naar dette sker, frygter jeg ikke for at vedtage en saadan Bestemmelse som den, der her er opstillet, idet da Thinget paa de aarlige Finanslove raader over, om Procenten skal være højere eller lavere, alt eftersom det er nødvendigt, og overhovedet om man vil have nogen Indkomstskat. Jeg maa maasse i Forbigaaende bemærke, at dersom man ellers kunde faae en Del af vore foreløbde Skatter hævede, og faae en ganske anden Nedfattelse i Tolden, end der nu er Tilfældet, saa var jeg ikke utilbøielig til endog saa at gaa til en fast staaende Indkomstskat, men dertil er der nu saa liden Udsigt, i Særdeleshed overfor en Regjering som den, vi for Tiden have, ligesom overfor hvilken jeg er enig med den ærede sidste Taler (Alberti) i, at man ikke let fra vor Side skal være tilbøielig til at gjøre Noget, der ser ud som Lillid. Altsaa, idet jeg stemmer for et Forslag som dette,

skal jeg have mig forbeholdt, at det paa ingen Maade maa fortolkes som en Ytring af Lillid enten til Regjeringen i dens Helhed eller til noget af dens Medlemmer, thi det er mig fuldstændig klart, at det i Fremtiden vil være umuligt med denne Regjering at faae en eneste Lov vedtagen, som særlig har nogen Betydning for det store Flertal af Befolkningen, og da jeg har denne Opfattelse, kunde det selvfølgelig aldrig falde mig ind at gjøre Noget af Beløille enten mod den enkelte Minister eller mod Ministeriet i dets Helhed. Den Opfattelse, som jeg her har udtalt, tror jeg at Mange i dette Thing have, og jeg finder den fuldstændig paa sin Plads, men jeg haaber, at det heller ikke skal være længe, inden vi se andre Mænd indtage Regjeringens Plads; i alt Fald vilde det være sørgeligt, om det skulde være længe, thi saa maatte Befolkningen vente saameget længere med at faae Reformen, som trænge stærkt paa og allerede blinde have været gjennemførte. Men desværre, efter 25 Mars fri Forsatning, staa vi paa samme Standpunkt i visse Spørgsmaal, som for vi til Forsætningen, naaget man med Rette kunde have haabet paa, at flere af dem allerede havde fundet deres Løsning. Det kunde altsaa ikke falde mig ind at steimne for Forslaget af de nævnte Grunde, men jeg gjør det, fordi jeg staaar paa samme Standpunkt som ifjor. Jeg er endnu ikke bleven overbevist om Alindet, end at det var urigtigt af mine Venner her i Thinget som jeg ellers samstemmer med, at de ifjor stemte mod Indkomstskatten, saa meget mere som der da var Spørgsmaal om Ophævelsen af ældre Skatter. Nu ligger kun Spørgsmaalet om Nedfattelser i Tolden for, og jeg kan ikke negte, at jeg samstemmer med de Mænd i Thinget, som ere af den Mening, at man nok paa andre Grene af Statshusholdningen kunde have indført Besparelser, som kunde have opveiet Toldnedfattelserne. Jeg nævner dette, fordi det maasse kan komme frem senere under Diskussionen, at det ikke er nødvendigt at faae en Indkomstskat, idet der, hvad jeg veed, Mange mene, kan foretages betydelige Besparelser i Afgifterne endog saa langt større end den Afgang i Indtægt, som de ved denne Lovs Behandling vedtagne Toldnedfattelser ville medføre; men det være nu, som det vil, derom kan der jo ikke være Tale ved den foreliggende Sag. Det er mig klart, at der ingen stor Fare er ved, om vi i et Aar komme til ved en Indkomstskat at bringe flere Renge ind i Statskassen, end den afslut i Diebliffet har Brng for, være sig overfor den ene eller den anden Regjering. Naar vi fra vor Side have viist, at vi ikke alene erkende Indkomstskatten for den principrigtige Skat, men ogsaa ved den første Leilighed, der gives, at ville gaa ind paa en Indkomstskat, saa kunne vi ogsaa for Alvor trænge paa med en Løsning af de Spørgsmaal, som vi i andre Henseender ønske afgjorte, og dette er Grunden til, at jeg, hver Gang et Forslag af